

Hledání pokladu (Čtenářka Malého prince)

Obchází popelnice a ve svítivé vestě zametá podzimní listí, víchř jí ho zase rozhazuje a odnáší pryč, ale ona zametá pečlivě, třeba v tom smetí něco najde, jak říkal Malý princ, co je důležité, je očím neviditelné;

vždyť i tu knížku našla na popelnici a skoro nebyla vidět v hraničce těch lesklých časopisů s neskutečně krásnými slečnami na obálce, tehdy ještě neuměla dobře česky, ale slovo „malý“ znala, i že ona jako žena je „malá“; když rozdávali košťata, říkali jí tady napřed „ta malá černá“, ještě ta malá černá nemá, ale jí to nevadilo, v její řeči to znamenalo něco milého, a i v té zamilované kapitole v bibli přece je, nehleďte na mě dcery jeruzalémské, že jsem černá, a přece krásná, já jsem jeho a on pase v liliích,

a babička, co měla jen čtyři zuby, jí říkala moje malá; oni to možná nemyslí stejně jako ona, ale co na tom,

a princ, ten byl na knížce namalovaný, v modrém plášti a ve vysokých botách, a jednou našla nahoře v popelnici napůl plný balíček čokoládou plněných a ještě voňavých sušenek, které se jmenovaly Princ, a ten princ, co tam byl na obrázku, byl podobný, jen měl ještě korunku, a tak už si byla jistá, k čemu to slovo patří, a poznala Malého prince.

Ta knížka byla taky lesklá, hladká, takže ani nebyla umazaná, a měla málo vět na stránku a mezi tím obrázky, takže se jí v ní dobře četlo, když už se uměla jakžtakž domluvit, některé věty vlastně znala z knížky, daly se použít tak, jak byly, třeba „Ale musíme počkat..“, „Já pořád myslím, že jsem doma“ nebo „No ano, mám tě ráda... To nevadí..“ nebo „Co tím myslíš?“.

A úplně na konci knížky – četla ji důkladně, všimla si, že je tam jméno stejné jako nosí Arna, co se s ní někdy bavívala u svačiny a vypadala, jako by neměla krk, ale přitom na něm měla spoustu zlatých řetízků s přívěsky, které zářily snad ještě víc, než ty jejich citrónové vesty, když na ně v podzimní mlze zasvítí reflektor auta -

hmm, tam musí být teplo, v tom autě, vevnitř, na těch bílých sedadlech, je černé a lesklé a světlolvasá řidička sedí vysoko nade mnou, pomyslela si a vrátila se k obrubníku silnice a tím rychleji metla, aby už to měla za sebou;

a úplně na konci knížky bylo napsáno „Pro děti od sedmi let“ a to ji trošku znejistělo, že to tam píšou, vždyť to je snad jedno,

já to čtu od pětačtyřiceti, ale to snad nevadí, vždyť něčemu bych v sedmi letech vůbec nerozuměla, třeba o tom důležitém, co není vidět - pro mě bylo naopak důležité jen to, co jsem viděla -

sladké jablko, babička se rty dovnitř, jak neměla zuby, ale vždycky se usmívala, stříbrný prstýnek na levé ruce, bílý kozel, co za mnou chodil a díval se na mě tak zamilovaně, že když jsem se pak vdala a můj muž se na mě tak nikdy nepodíval, plakávala jsem kvůli tomu; ne kvůli kozlovi, tak hloupá nejsem, ale kvůli tomu, že jsem na manželovi neviděla, že by mě měl rád;

prý měl, říkali ostatní, ale nechoval se tak, tak k čemu to je, když to není vidět, stejně pak brzy padl ve válce – no, ne, nepadl, to jsem si napřed vymýšlela pro zdejší lidi, aby ke mně byli hodnější, a oni byli, ale pak jsem se rozhodla, že už to nebudu říkat, že si musím vystačit s tím, co mám sama, a nebudu si pomáhat padlým mužem, aby mě litovali, navíc to bylo tím falešnější, že by mi to nevadilo, kdyby zemřel, nepřála jsem mu nic zlého, ale nikdy mi nepukalo srdce strachem o něj, když jsem nevěděla, jestli se ještě vrátí.

To moje sestřenice, ta svého muže milovala tak, že když najednou zemřel a nebyl, truchlila po něm – divné slovo, v Malém princovi myslím není, ale snad se to tak řekne - tak moc, že ve tváři úplně zpopelavěla, jen oči měla červené, jak jí v nich ustavičně stály slzy a štípaly, a když už byly plné jako jezírko, musela mrknout víčky, a slzy vytekly pramínkem po obou tvářích; tak

to trvalo dlouho, až už se na ni všichni začínali trochu zlobit, že to s tím smutkem přehání, ale nepřeháněla, říkala mi, že má v hrudi vyžranou velkou díru, tak jako když leží na boku stará kostra koně a žebra se klenou do prázdna, tak takové vyhlodané prázdno že má v hrudi ona, a potom tam není místo pro srdce ani pro plíce, takže nemůže ani ožít, ani pořádně dýchat; žila a dýchala, to se ví, ale bylo jí těžko, já jsem jí to věřila, i když jsem si něco tak silného nedovedla představit;

dlouhé roky jen dýchala a žila, jen tak nejnuteněji, tělo ji poslouchalo, nohy ji nosily, kam měly, ruce dělaly, co bylo potřeba, a ta díra v hrudi se pomaličku zmenšovala; jak je s ní teď, to nevím, už jsme se moc dlouho neviděly, zůstala doma - právě, zůstala doma, a já ne, když jsem se jednou dostala do ciziny, rozhodla jsem se, že se už nevrátím, že nebudu shledáním s mužem zjišťovat, jestli mi vlastně chyběl;

měla jsem z toho napřed výčitky, ale prý se mu vede dobře, je pořád silný a zdravý, a děti jsme našťestí neměli; říkám našťestí, protože ty se o sebe nedovedou samy postarat a chyběla bych jim, kdybych s nimi nebyla;

i když bůhví, jaká bych já byla matka, babička mi říkala, že snad budu děcko do smrti, ale jaképak děcko, já se ničeho nebojím, ani letět ve starém letadle, které se prý snad úplně rozsypalo, jak s námi dosedlo na přistávací plochu;

ale nebylo to tak zlé, jak v Malém princí, to je pravda, nebylo to na poušti, ale v tomhle obrovském městě,

vlastně mě ještě nikdy nenapadlo, až teď, že mě stejně jako toho letce někam vysadilo letadlo, že taky nemůžu zpět, a tak nutně potřebuju Malého prince, a ty zahozené sušenky, a nic víc.